
VLADAS PAULAUSKAS

DĖL CHORVEDŽIŲ ATLYGINIMO

Jei paklausime, kaip atlyginami įvairių organizacijų chorų vedėjai, tai patirsime, kad šis reikalas gerokai šlubuoja. Jei aplenksime bažnytinių chorų vedėjus, kurių daugumas vien tik iš to ir pragyvena (vargonininkai) ir gauna labai menką atlyginimą, tai ir šiaip visuomeninių organizacijų chorų vadovų darbas kažkodėl yra pigiai įvertinamas. Į juos žiūrima kaip į savo rūšies pasišventėlius, turinčius dirbti visuomenei iš sentimentų, be tinkamo už tą darbą užmokesčio. Nors kiekvienas sąmoningas žmogus savo darbu ir žiniomis turi tarnauti visuomenei kaip socialinio kolektyvo narys, reikia neužmiršti ir antro dėsniu, kad kiekvienas iš mūsų turi tarnauti kitam artimam tiek, kiek jis tai gali daryti neskriausdamas savęs. Betgi mūsų visuomenės vadai linke chorų vedėjus traktuoti lygiai su paskaitininkais. Esą, tas ir tas inteligentas štai dažnai laiko paskaitas ir už tai neima jokio atlyginimo, tai, girdi, ir už choro mokymą taip pat nereikėtų reikalauti jokio užmokesčio. Žinoma, kai kurios organizacijos taip toli nenuėina, ir chorų vedėjams skiria mėnesinį ar už atskiras pamokas atlyginimą. Bet jei pažiūrėsime, kiek toks choro vedėjas sugaišta laiko ir sveikatos, kol jis tą chorą suorganizuoja, sukviečia, išmoko, tai, pasvėrus visam tam išiekvotą energiją ir gaunamą už tai atlyginimą, tenka tik karčiai nusisųpsoti. O iš kitos pusės, tos pačios organizacijos randa lėšų kitiems būtiniams organizacijų švietimo ir kultūros reikalams. Antai, susitinku porą mokytojų. Vienas iš jų lektoriauja vienos organizacijos vakariniuose suaugusiems bendrojo lavinimo kursuose, kitas, turįs tas pačias teises ir cenzą ir, be to, vieną laimei kitų nelaimei, gerokai nusimanąs choro vadyboje, vadovauja tos pačios organizacijos chorui. Nors abudu dirba toje pačioje organizacijoje kas vakarą po 3—4 valandas, su tuo tik skirtumu, kad vakarinių kursų lektorius turi jau sukviestą auditoriją, o choro vedėjas be choro mokymo dar turi sukti galvą, kaip pritraukti choristų ir išlaikyti jau turimą chorą, bet pirmasis, dirbęs kursuose 8 mėnesius, gavęs už darbą apvalią sumą banknotų apie 1000 Lt, su šypsena rengiasi laisvai praleisti atostogas kuriame geresniame kurorte, o antrasis jo kolega, kuriam ilsėtis nėra kada, nes čia choro darbas nebaigiamas, čia vėl reikia paruošti chorą iškilmėms, tik bėginėja po miestą choristus begaudydamas, ir už visa

tai gauna vos apie 50 Lt mėnesiui. Jam nėra kada galvoti apie poilsį, atostogas, nes ryt poryt reikia eiti prie tiesioginio mokyklos darbo. Jei, pav., sporto srities vadovai, treneriai arba instruktoriai organizacijų vadovybių įvertinami kažkodėl ypatingai prijaučiamai ir jiems atlyginti lėšų randama ir nesigailima, jei vėl, pav., vakarinių kursų lektoriai už 45 minučių valandą gauna nuo 3 iki 5 Lt, tai nenoromis kyla klausimas, kodėl organizacijų vadovybės choro mokymo darbą vertina kažkaip savotiškai, reikalaudami tą darbą dirbti ko ne veltui. Nors šie klausimai toli gražu negali būti talpinami meno rėmuose, kaip grynai materialinės srities pobūdžio, tačiau laikas susirūpinti ir šituo reikalu. Nes ir čia, vadovaujantis dėsniu „Do ut des“ (duodu, kad gaučiau), abi suinteresuotos šalys galės viena kitai statyti griežtesnius reikalavimus, o tai dainos menui išeis tik į gerą.